

Yüreğim Gardiyanım Oldu

– KOCAMANOĞLU · 11 Aralık 2010

İlk önceleri acıları yudumlayamadım
Gençken yeterince çilekeş biri olamadım
Tüm gözyaşlarımı beyaz mendilime silerek
Biriktirip bu günlere kadar saklayamadım...

...
Ne gerçeklere kol kanat, ne sahip olabildim
Ne de diyarı İslam'ın meşhur beyaz gezgini
Ne baharı ne de çiçekleri büyütebildim
Oldum ancak dünyanın en üzgünü

...
Önceleri mahcup, utangaç bir yüzle dolaştım
Mevlana'lar gibi semaha bile duramadım...
Üstümde asilinden bir ciddiyet taşıyarak,
Şu kendi nefsimi alnından bile vuramadım...

...
Bozuk bir plak gibi kendi etrafımda döndüm
Döndüm durdum, karanlık içinde, nuruz, ışıksız
Yine de yaslanıp inancımın omurgasına
Nefsimle savaşarak gölgelerinde uyudum

...
Külliyen kaderin sahibine de teslim oldum
Sırtım dayadım sadakatile bir akl-ı selime
İlkbaharlar gibi yeniden yeşerdim
Yok, oldu kaygılarım, erdim huzura

...
Ne sığınacak iskele, ne liman aradım,
Çalıştım çabaladım bir şeylere yaradım
Her bir anımda yüreğim gardiyanım oldu
Ancak öyle iğreti sevdalara bel bağlamadım

...
Nurdan güller diktim, hayatın güneşsiz yanına
Çifte çubuğa su verdim, erdim ihsanın anına
İyimserliği içip dudaklarımdan bal döküp,
Yine de cevri cefayla kavuştum sefa ihsanına

...

Antakya-091110